

DANIČA.

Katolišk cerkven list.

Tečaj X.

V Ljubljani 17. kimorca 1857.

List 38.

Slovo matere.

Zdaj, hčerka, grem preljubeznjiva!
Ze ura moja zadaja bije:
Oj, kmal ti zemlja mater krije.
In kmal me ni, nepozabljiva!

Ne jokaj, ljubka! — le prevdari.
De On, ki čez nas gospoduje,
Vse zapuščene preskerbljuje;
Le z graham se ga žalič' vari!

Nikar naukov pozabiti.
Ki sim ti vedno jih dajala.
Te vedno k dobrim spodbud'vala.
Če hočeš le kdaj srečna biti.

Ogibaj se sveta, in vari.
De serca čistost si ohraniš.
In zapeljivostim se vbraniš;
Le čistosti zgubiti nikari.

Moj duh te vedno bo obdajal.
In srečna, če ga poslušala.
Nedolžnost vedno spoštovala;
Serce ti mir bo zlat navdajal.

Gorje pa ti, če hudobije
Ostudne kota boš ljubila!
Vso čast, vso srečo boš zgubila.
In vela cvetka več ne klije!

Te preganjala moja senca
Potem bo, kodar boš hodila,
Ti večno kazen bo protila,
Ne boš ga vid'la sreče venca!

Pa kakor meni čas življenja.
Bo, vedi! tudi tebi stekel,
In vari, de ne boš pekel
Te oginj večniga terpljenja!

Ni mati dalje govorila;
Oči so tamne ji zastale.
V Gospodu sladko zamižale;—
Grenké solze je hči točila.

Viharji so jo obdajali.
Pa ni se nič njih zlobe bala.
Se poti čednosti držala; —
So angeljčka jo pokopali.

...n...n...

Povej ti meni resnico!

Beza, Calvinov naslednik, je nekaj sv. Francišku Salezju omilovaje potožil, de mož, kakoršin je Salezi, tacega uma in serca, pa katoliško cerkev brani in terdi katoliško vero. Na te besede omilovanja mu Salezi reče: Povej ti meni resnico, ali si ti gotovo prepričan, de človek v katoliški cerkvi ne more biti zveličan? — To vprašanje ga je tako zbegalo in presunilo, de ni vedil prec, kaj bi odgovoril. Poterpi nekoliko, mu reče, hočem dobro premisliti, in ti potlej povedati. Molče hodi na to skorej četeri ure po svojim stanovanji, počasi, pa spet hitreje, ves zamišljen. Tamni obraz in tožno molčanje kaže, de je v tesnobi. Nazadnje se oberne k Salezju, rekoč: Vprašal si me, ali more biti človek v katoliški veri zveličan? Ker sva sama, brez vse priče, ti že smem razodeti, kar mislim. Menim de prav lahko. — Torej, sklene Salezi, je katoliška cerkev prava cerkev, sicer bi ne mogel nihče v nji priti v nebesa. Zakaj si se tedaj ločil od nje? —

Ta prigodba, ki jo ranjki Šlör v življenji sv. Salezja pripoveduje, pač očitno kaže notranje življenje, ne le krivovercev, ampak tudi nejevernikov, bogotajev in sploh hudobnih umovavcov. — Omilovaje je očital Beza Salezju, de mož tolikanj bistriga uma katoliško cerkev varuje in brani. Omilovaje spoznajo nekteri čiste in poterjene kreposti katolicánov, kadar jih popačiti ali pa utajiti ne morejo, spoznajo njih blage in imenitne dela, vender omilovaje, de so djanja katolicánov. Samo primek katoliški kristjan ali pa celo sveti, svetnik zniža v

njih očeh ceno, zmanjša po njih mislih vrednost še tako blazih krepost in del. Napuhnjeno pogledujejo nekteri posvetni umovavci svoje verstnike, kateri se posvetijo vednosti Božji, posmehovaje se njih priprostosti, ali pa, ako jim te ravno ne morejo očitati, omilovaje njih bistroumnost. Teža duha se jim zdi bogoslovstvo, in zguba lažnjive svobode, ki jo daje posvetna véda in ktero jim mladostna domišljija tolikanj prijetno kaže. Ta opisuje mladimu človeku stvari na svetu skorej vse drugač, kakor so pa v resnici. Ta mu obeta hribe in doline, svitile gradove mu stavi v oblake, in omoti tako marsikteriga, de se spusti za njo. Ali le malo časa, — in pisana reč se zgubi, gola resnica se pokaže. In takrat, ne de bi zmanjševala domišljija njegov omilovanja vredni stan, še le množi, teži in povišuje ga. Blagor, ako mu tedaj pride pomoč in spozna slepijo; ako spozna, kako malo prostora povzame človek, kako nezmerno velika pa domišljava njegova. Blagor mu, ako pride na stan, s kteriga se prav razvidi svet in njegova veljava. Sama pamet že sicer spozna, de svet so vezi, s kterimi je Bog stvarstvo sklenil, razdjal in razredil, in de le ondi je resnica, kjer je poprava te razredbe. Ta pa se najde le v katoliški cerkvi, le v sv. katoliški veri. Ta pa tudi kaže, de nobeno znanje samo na sebi še ni blago. Nobena véda ne velja in ne osreči, dokler ni človeku pomoč v dosego njegoviga večniga namena. Res le eno je potrebno, kdor to dobi, vse dobi; kdor to zgubi, vse zgubi. Ni vse zlato, kar se sveti, in lepa beseda ni še vselej dobra beseda. Zali jezik, pa strup na jeziku — dušo umori! Izverstno besedilo, pa dim v besedilu — oko duha slepi! In slepota, ktera se loti v verskih rečeh vsih tistih, ki popuste katoliško vero in se ločijo od katoliške cerkve, je tudi očitno spricevanje resnice. Kdor jih le nekaj časa spremlja, vidi, kako jim resnica za resnico zgine, kako vene bistrost njih spoznanja in medli krepost njih duha v verskih rečeh. Tisti nasprotniki katoliške cerkve, kateri se čislajo razodete nauke, sami omilovaje spricevajo, kako se v vsih kersanskih občinah, ktere ustopijo od katoliške cerkve, verstvo polagama v samo umovanje zgublja in nazadnje — pozgubi! — Katoliška cerkev je bila tern v očesu Bezatu, in katoliška cerkev je bila zoperna vsim krivovercam. Vsi so njeni nasprotniki, vsi reže na njo. In če jim tudi sicer gre vse navskriž, v tem se strinjajo, de čertijo in sovražijo katoliško cerkev skrivaj ali očitno vsi. In to ravno je gotovo znamenje, de je katoliška cerkev prava. Satan pač vé, kje se hrani resnica. Torej zbira in vžiga vse svoje moči le zoper njo. Laž z lažjo se druží prijazno, resnici pa vse nasprotva.

Povej ti meni resnico, ali si ti gotov, de v katoliški veri ni zveličanja? To vprašanje je zbegalo Bezata, in to vprašanje mora zbegati tudi vsacega nekato-licana, ki se zavé v rečeh svoje vere in mu je tudi resnica, povedati, kar misli. Ali si si svest resnice svoje vere? ali si gotov, de je tvoja cerkev prava? — Vém, komú

verujem in vém, zakaj verujem, sme reči katoliški kristjan; nekatoliški pa tega ne more. Neučeni se zanaša na svoje učnike; ali vsa njih veljava je le človeška, torej zmotljiva. Med učnimi pa — kako razpertje! Kolikor glav, toliko misel! Pamet pameti zoper, ktera ima prav? Kakor se spreminja pamet človeška, se spreminja tudi njih vera, ki se opira le na človeško, torej zmotljivo veljavo. Ravno zavoljo tega pa nimajo tudi nobene gotovosti, torej tudi ne morejo imeti prave mirnosti in pokojnosti serca. Se vé, de skorej nobedin ne spozna, de nima miru; ali ko bi mogli pogledati na dno njih serca, kako nepokojnost, kako negotovost bi našli ondi! Sej tudi tisti, ki so v greh in hudobijo zašli, in zgubili mir serca, se hlinijo in srečne delajo, svetu kažejo le zadovoljnost in veselje. Ali kadar se spravijo spet z Bogom, sami spoznajo, kako so bili nemirni in nepokojni v stanu hudobije. In celó taki, ki so Boga tajili, so potlej sami spoznali, de se v svojim sercu veri v Boga vender niso mogli ubraniti in de so jo celó čislali, pa le časní in posvetni vzroki, vnanji ali notranji so jim branili spoznati resnico.

Ker sva sama, brez vse priče, ti že smém povedati, kar mislim. Ker sva sama — ali je to svoboda, tista tolikanj hvaljena? Vpričo družih pa si resnice ne upa razodeti. Ali ni to še le prava sužnost duha? — Kar je Beza brez priče spoznal, bi mende vsak, kteri ima kaj spregleda in spreumeve v svojih verskih rečeh. — Krivovera je greh, strahotin greh; spočetje greha je podobno torej tudi spočetju krivoverstva. Trije pa so pglavitni viri vsih grehov, ki se dajo razločiti, in ti so tudi izvirki nejevere in sploh krivoverskiga ločinstva. Poželenje oči ali lakomnost blaga, dobiček, služba; poželenje mesa ali nečistost, posvetna ljubezen, ženstev; napuh življenja ali lakomnost časti, prevzetna osobnost, čast in hvala družih. To so viri, to so potlej tudi jezovi, ki branijo spoznati resnico, desiravno jo vedó.

Menim, de prav lahko; — torej je katoliška cerkev prava, sklene Salezi. — Znamje, de je katoliška cerkev prava, je nedvomno tudi njen uk, de je edinozveličavna. Katoliška cerkev terdi in uči, de se samo v nji najde zveličanje, česar se druge verstva terdi ne prederzejo. Če tudi katoliško cerkev čertijo in sovražijo, tega pa si ne upajo terditi, de bi človek v nji zveličanja doseči ne mogel. In to že bi jim moglo odpreti oči. Vsak, se tako priprost spozná, kjer je v nemarnost resnice, ondi resnica biti ne more. Resnica je le ena. Mi verujemo in spoznamo, de se le pri nas dobi večno zveličanje, in nikjer drugej ne; nekatoličani pa pravijo: Tukaj je Kristus in tam je tudi Kristus. Ali Kristus sam je rekel: „Ako vam kdo poreče: Glejte! tukaj je Kristus, ali tam, ne verjemite. Glejte! pred sim vam povedal“. —

Zakaj si se torej ločil od katoliške cerkve? — Kaj te je vender preverilo, kaj te je pripravilo k verstvu Kalvinovinu? vpraša nekldaj imeniten prijatelj Bezata. Molče stopi Beza v drugo sobo, in pokliče neko žensko podobo. — Tole, glej! je naj modreji dokaz, kteri mi spričuje resnico kalvinstva!! — Tako tedaj od prešestnih strast premagan človek na umu oslepi in na sercu oterpne in vedama to terdi za resnico, kar vé de je laž. Kar pravi sv. pismo od bogotaja, velja tudi tu: Le norec pravi v svojim sercu: Ni Boga. (Ps. 13, 1:) V svojim sercu, pravi sv. pismo, ne po svoji pameti, kakor mu um veleval; iz hudobnosti, iz spačenosti; ne iz zmotenosti. Ker tedaj greh ljubi, in v grehu želi, de bi Boga ne bilo, ga tají v svojim sercu, desiravno mu ga um očitno spričuje, sam sebi nasprot. Druge govori, drugač misli, — nespametno, torej norec, in sicer hudobni norec, kteri je nezmožin, pametne spričuje presoditi, in nevredin, de se mu dokazuje.

De je nejevera, in ravno tako tudi krivovera spaka volje, ne tolikanj zmota uma, nam spričujejo tudi mnoge

skušnje. Večkrat se prigodi, de taki, ki so v svojim življenji zgubili vero ali pa krive nauke trosili po svetu, na pragu v večnost sv. vero spet sprejmejo in preklečujejo svoje zmote in napčine terditve. Nasprot pa, kar svet stoji, še ni bilo slišati, de bi kdo na smertni postelji jel Boga tajiti ali pa imel veselje stopiti iz katoliške cerkve. Zakaj neki? Ali svit uma tedaj ugasuje? ali pamet omahuje, kadar se bliža smert? — Serec, serec se spreminí, ker strasti, ktere so ga imele v svoji oblasti, menjajo hrumeti; vihar, ki so ga popred vzdigovale in podpihovale, potihne, in ta spremin spreminí tudi vse zaumeve in sklepanja, ki so izvirale iz spačeniga serca. Blagor le, za kogar ni prepozno, in ga sprejme usmiljenje Božje že na vratih večnosti!

J. M.

Hočeš biti angelam enak?

Bog nam daj prelepo čednost, od ktere tukaj nekteri premislíki nasledvajo, ker brez nje ne moremo Boga gledati. „Zveličani so namreč tisti, ki so čistiga serca, ker oni bodo Boga gledali“. — Šesta zapoved Božja z deveto vred prepoveduje vse nečiste misli, nečiste želje, nečiste besede in djanja. Ne smeš tedaj ne misliti, ne pozeleti, ne poslušati, ne gledati, ne se dotakniti, ne storiti, kar je zoper čistost. Vso nečistost, tudi le s poželjivim pogledam, je prepovedal Jezus (Mat. 5, 28.), kakor tudi sv. Duh po vsih apostelnih v prvim cerkvenim zboru v Jeruzalemu (Apost. Dj. 15, 29). — Sv. apostelj Janez v skrivnim razodenji (14, 3, 4), in za njim sveti očetje pa nasproti prav ljubeznjivo in priserčno učijo od čistih ali nedolžnih duš, kako de v nebesih pojó veselo pesem, ki je drugi ne morejo peti, in de le ti sami hodijo za Jagujetam, kamor koli gre. Sv. Ciprijan piše: Čisti na zemlji Bogu tako dopadljivo služijo kakor angeli v nebesih. Device so izvoljene ovčice Kristusove čede, naj resničniši podoba njegove svetosti; one so se nad angele, ako se pri skušnjavah svoje spačene nature, sveta in pekla vender neomadežane ohranijo. Sin Božji ima nad lepoto deviške čistosti toliko dopadajenje, pravi sv. Jeronim, de je hotel od neomadežane device rojen biti. Torej je On zenin čistih duš. — „Gnada, to angelsko čednost ohraniti, pa izhaja od Boga, in ne iz tvoje lastne moči; torej je tvoja dolžnost, je od Boga prositi, zakaj slehern, kteri prosí, izprosí“. Jezus Kristus je tvojo dušo s svojo sveto Rešnjo kervjo očistil, omil in ozalisal; sveti Duh ti deli čeznatorno moč, de čistost ohraniš; moraš pa z njo zvesto delati in za njo neprenehama prositi. „Vse premoremo v Njem, ki nas močne stori“.

Marsiktera pa se hvali za devico, marsikdo za deviškiga; ali njih obnašanje ne razodeva tega, kar se devicam spodobi; so namreč radovedni, jezicni, lažnjivi, opravljeni in obrekljivi, osobni, napuhjeni in vse preobčutljivi v razžaljenji; lazijo v nevarne družine in niso žalostni ko slišijo Boga žaliti, in se ne poganjajo za cast Jezusa, ki je njih Zenin; druge grozno oistro sodijo, svojih grehov pa ne vidijo, in se več enačiga. Take niso prave device. Papež Liberi devici Markolini takole piše: „Tako se obnašaj, de vsi, kteri ne vedó, kakošniga stanú si, lahko spoznajo iz tvojiga zunanjiga, sramožljiviga in ponižniga vedenja, iz tvojiga spodobniga oblačila, iz tvoje hoje, stanja, govorjenja, in iz tvoje ljubezni do samotnosti, — de tedaj iz vsiga spoznajo, de si čista devica in nevesta Kristusova; de si zavolj tega tudi nobedin ne prederzne, vpričo tebe kaj govoriti, storiti ali od tebe misliti, kar bi tudi le od delec kako nespodobnost razodevala. Obnašaj se tako spodobno ali modro in stanovitno, de bodo tudi nar hujši razuzdanci osramotení ter obupljivi porekó: Tukaj je vse naše draženje in prilizovanje zastoj. Ko se napravljáš, misli na Jezusa, svojiga Zenina, kteri visi na križu s svojo kervjo oblečen, s ternjem kronan; potem se boš sramovala, ki hočeš Njemu enaka biti, se po posvetni šegi oblačiti“.

Sv. Ambrož piše: „Sveto devilstvo je tako občutljiva cvetlica, da se ne le z nar manjšim nespodobnim dotikom, temuč že s samim pogledom rani in zvne. Čiste device se morajo zbiti in strepetati, kadarkoli kje z moškim same naleté“. — Že v petih Mojzesovih bukvah je Bog zapovedal, ako bi devica v nevarnosti na moč glasno ne vpila, in se dala v greh zoper čistost zapeljati, da jo morajo s kamnjem pobiti. (5. Mojz. 22, 23, 24.)

Sv. Ciprijan piše: „Devica, ne le da mora devica biti, temuč se mora tudi v vsim svojim zunanjim kakor devica obnašati, da nihče, ko jo vidi, ne dvomi nad njenim devistvom; nikoli ne sme telesni lišp dušne lepote ropati. Drugim dopasti naj se boji“. K temu Ciprijan še pristavi: „Neke napake ne smém zamolčati. Nekatere device se ne sramujejo pri svatovskih gostovanjih pričujoče biti, kjer marsikaj vidijo in slišijo, kar je devilstvu hudo škodljivo, ako tudi naslednjič na duhu in na telesu device ostanejo“. Godeov in plesu takrat še ni bilo pri nobenim ženitovanju. Kako oistro bi sv. Ciprijan še le dandanašnji svaril, da device hodijo na ženitvanja, kjer je godba in ples! (D. sl.)

Z Marijniga Celja.

Jesen se bliža; vroče vroče je bilo to poletje, solnce je zemljo hudo žgalo. Bog nam ni dal prijetniga dežja — bila je velika suša v telesnim, morebiti tudi v duhovnim življenju. Pa kakor se je sem ter tje še kaj cvetlic vidilo, ki so svoje vele glavice iz suhe zemlje povzdigovali, ravno tako je tudi v duhovnim življenju velika in lepa cvetlica v Marijnim Celju zrastle in se kar lepo razcvetela, ki bi jo zdaj rad ljubim bravcam „Danice“ v lep vence mičniga popisa vpletel ter jim jo poklonil v spomin in spričevanje, kako živa vera da je še vselej med katoliškim ljudstvom. Upam pa tudi, da bo drugi znani pisavec spomnil, kar bo mojmu le poverljivemu popisu primanjkovalo. — Znano je že gotovo vsem, da se letas 700letnica v spomin ustanovitve tamošnje Božje poti obhaja, da je bilo že silo veliko pobožnih romarjev in častivcev Marije Device tam, in da so tudi ogerski kardinal in prvostolnik, Seitovski, svoje verne za Božjo pot v Marijno Celje vneli in tje sami peljati obljubili. Z veseljem so zaslišali Ogi glas svojiga kardinala, in priromala jih je v številnih kardelih od 15 tisuč s kardinalom, 2 škofoma in 23 infuliranimi opati, prosti in dekani, in blizo 200 družih duhovnov, verh družih romarjev, ki so iz Štajerskiga, Českiga, Marškiga in Avstrijskiga tudi tam bili. Duhovni so večidel s svojimi farani tje in nazaj v lepo vredenih procesijah romali, molili, peli, trud in pomanjkanje prenašali, in to morebiti celó 10 — 14 dni. — 9. t. m. v ponedeljek so začele romarske kerdela od vsih strani proti veliki cerkvi prihajati s križi in bandéri, s popevanjem hvalnih pesem. Škoda pa, da je takrat deževalo. Ginjaivo je bilo viditi, kako so v mnogoverstnih nošah romarji že v procesijah pred cerkvene vrata dohajali in s sveto gorečnostjo in pobožnostjo, da jim je dal ljubi Bog ta dan doziveti, in priti v čudopolno in veličansko cerkev, so edin za drugim na kolena padali in mokri cerkveni prag kuševali, potem pa po cerkvi prepevaje slovesni obhod imeli — ženske v znamenje spokornosti z razpušenimi lasmi. Takih in enakih razodevanj vdanosti ni mogoče popisati, le viditi jih je treba in oči zanje imeti. Ob 3. popoldne pa je bil slovesni vhod ogerskiga kardinala s svojo duhovščino in drugim spremstvom. To je bila lepa procesija, da pač take nikjer drugod, razun v Rimu viditi ni. Spredej in zadej je bilo mnogo bandér, potem so šle belooblečene dekleta s svečami v rokah, nato nekaj ogerskih gospodov, za njimi s prelepim krizem naprej nižji duhovščina, viši: prosti, opati, dekani, in dva škofa, vsi v preplei cerkveni opravi, dalje tisti, ki so prezalo kardinalovo darilo, Matere Božje podoba na dragim prestolu, nesli; nazadnje pobožni kardinal sam s svojimi dvornimi strežaji v bo-

gati ogerski opravi, in drugi ogerski plemenitaši. Ljudstva pa je bilo toliko na nogah, da ne morem povedati. V cerkvi so bile narpred primerne molitve, potem pa pridige v treh jezikih, v ogerskim, slovaškim in nemškim. Po cerkvenim opravi so začeli spovedovati in spovedovali so mende celo noč in še drugi dan dolgo.

8. kim. je bil kaj lep dan, dež je bil jenjal, tla so se posušile in pota so bile lepe, sleherno serce se je razveselilo, gotovo pa narbolj Njih eminenceije, gosp. kardinalovo, kteriga je že zavolj veliko opravi in hoje gerdo vreme nekako potreti hotlo. Od tega dne se po pravici sme reci: Haes est dies, quam fecit Dominus. (To je dan, ki ga je Bog dal.) Ob 10. je bil spet slovesni vhod, še vse lepši kot večeraj. Lepo se je svetila draga cerkvena oprava v solčnim svitu, bandéra mnogih barv so prijazno vihrale, in streljalo pa priterkovalo se je, da se je razgrinjalo po hribih in dolinah. To je bila slavovitost v polnim pomenu besede, in rekel bi, končno praznično poslavljenje tistiga dne, ko so sv. Oče papež s škofi vred v Rimu neomadežano spocetje Device Marije za versko resnico oklicali in po vesoljnim katoliškim svetu ukazali verovati. Kej tačiga si je gotovo pobožni kardinal v svojih mislih osnoval in Boga je čudovito podpiral, ter mu njegovo priserčno željo spomnil. Zakaj čudno je res, če se pomisli, da se je na besedo eniga samiga moža toliko ljudstva vzdignilo in na ptuje Bogu in Marii Device čast in hvalo popevat šlo, da se je povsod prav izgledno obnašalo in si s tem lep spominek v prihodnje čase, tudi drugim narodom v zgled postavilo. Berejo se v zgodovini različne popotovanja narodov iz različnih potreb in vzrokov, kakor n. pr. o križanskih vojskah itd., vendar kaj enaciga, kolikor mi je znano, ne pové. De ima pri njih tudi Božja previdnost svoje namene, kdo bo to tajil? mnogotere so tudi pota, po kterih Bog dandanašnji svojo voljo razodeva, in ljudstva k sebi vabi; kej močno in kerpko Božje pota pridigujejo na levo in na desno narodom, svojo vero očitno pred svetam spoznati. — Kar je bilo družih popotnikov, ki so iz navadnih namenov tje prišli, je bilo silo malo, in zginili so v gostih kardelih tih pobožnih romarjev. — V cerkvi je bila po vrodu peta masa, pri kteri so ogerski bogoslovci zverstno peli, potem pridiga. Ljudi je bilo zunej in znotraj vse natlačeno. Po dokončani službi Božji je bila duhovščina redno domú spremljena, obilno romarskih mnozic pa se je s petjem in molitvijo od cerkve poslovilo in na pot v domovino podalo, pa le samo da so novim prostor naredili, ker se tisti dan so zmiraj prihajali. Popoldne ob 4. je bil roženkranc in blagoslov, in končale so se duhovne opravila tistiga dne. Romarjem je bilo na obrazu brati njih dušno veselje, ki so ga tam imeli in kaj lepo so se vsi na pot odpravljali. — Naj reče zdaj svet, kar če, naj krivo sodi Božje pota, kakor mu je drago, utajiti vendar tega ne more, kar se je zdaj v Marijnim Celju zgodilo. Naj pravi če hoče, da so Božje pota deržavnemu gospodarstvu v nekako škodo, in da se z njim ljudstvu potuha daje, da se vraže, napene navade podpirajo, in lenoba redi, vse zoper sedanja izobraženost in krivo modroslovje, ki cerkvi in njenim udam cerkve dobriča ne privoši in le vedno vpije: Delajte in služite mamoni! Ogi so zdaj svojo živo vero očitno pred svetam pokazali, in On: ki je rekel, da mu je to ljubo, je gotovo njih prošnje uslišal. Svoje kraljestvo imenajejo Marijno kraljestvo, sami sebe pa otroke Marijniga kraljestva; pridigarji so spet kraljestvo in prebivavce z gorečo besedo Marii v varstvo priporočali, pa tudi druge, posebno krivoverce, kterih je med njim veliko, da bi zapustili svoje zmote in se nazaj v naročje katoliške cerkve podali. Spomin tega dne se bo še poznim vnukam ohranil, in ko pride 800letnica te Božje poti, jih bo morebiti drugi ogerski kardinal še več tje na Božjo pot peljal, kar naj ljubi Bog na priprošnjo Device Marije dodeli. — Ti pa, bravec! ki ta nepopolni spis bereš, zapomni si dobro ta veseli pergodek bolj kot kako drugo

narodsko zgodbo; ne opomni nas samo, da smo popotniki na svetu, temveč de moramo svojo vero očitno pred svetom spoznati, in Marijo, Kraljico nebes in zemlje, posebno častiti; mene pa, ki sim mnogo lepiga vidil, nikar ne blagruj, — blagor tistim, ki verujejo, če tudi ne vidijo.

Slov. romar.

Ogled po Slovenskim.

Iz Ljubljane. Imena peterih duhovnov, ki so dans teden ob 4. popoldne na parniku „Bombay“ proti Afriki odrinili, so naslednje: Beltrame Giovanni, Oliboni Francesco, Melotto Angelo, Comboni Daniele, Dal-Bosco Alessandro. Vsi so iz don-Mazzatoviga vstava iz Verone, bodo z dosedanjimi misijonarji popolnoma zedinjeni in torej tudi na stroške Marijne družbe popotujejo. Lojdova družba jim je na parniku do Aleksandrije pol brodnine odpustila, mogli so pa zavoljo množice popotnikov brez postelj biti, kar so na parobrodu se le zvedili. Zastra obneha in arabšine, ki se je že v vstavi učijo, bi utegnili Italijani bolje izhajati kakor drugi. Bomo vidili, kaj Bog da. Pervi so šli na vojsko Slovenci, za njimi Tiroleci, in zdaj Italijani — primerama po večim delu — vsi pod vodjem Krajncam. Prav bogoljubni gospodje so, in priporočevali so se nam v molitev; priporočimo jih tudi mi v molitev vsem Slovincem.

© Dansima nastopiti g. Ant. Košmerl za prefecta v Alojzjevišu ali škofijskim mladenškim semenišu namesto gosp. Mat. Jeriha, ki je prišel za duhovniga pom. v predmesto k sv. Petru v Ljubljani. Umerla sta: 30. vel. serpana g. Joz. Lipovšek, duhoven v pokoju v Loki; 14. t. m. pa g. Anton Lapajne, duh. pomočnik v Šmarji. R. I. P.!

Na Reci. — 29. pret. m. smo slovesno končali šolsko leto z zahvalno peto mašo, pri kateri so gimnazijalni učenci zares lepo peli, potem pa z očitnim in, kolikor mogoče, slovesnim podeljenjem šolskih daril. Pred pa se so zaporedoma na oder stopili 4 govorniki, ki so v latinskem, nemškem in ilirskim jeziku slavnostno dno poviševali. Dopadel je kaj govor latinski in ilirski, in reči tudi smem v slavo tukajšnjih učencev, da svojiga materniga jezika kar nič ne zanemarjajo, čeravno so s tvarinami na vse strani obloženi. In dandanasnji kdo bi zamogel v tem nemaren biti? — Potem je bila delitev spričal; se vé, de je kateri tudi kej vmés pogodil, de je goljufan itd.; poznam pa jih, ki so rekli: dobrim učencu se ni treba kaj slabiga bati! — Lepo smo se potem ločili in vsak na svoj dom šli — za nekaj časa v pokoj, kteriga morebiti nihče tako zlo ne želi, kakor ravno učence, de se nekoliko oddahne in potem z novim duham poživi. Pri tej priložnosti le to še spomnim, de bi na kmetih prijatli mladosti, duhovni in drugi veljavni možje, kej za take, ki na šolske praznike pridejo, poskerbeti hotli, de mladi človek sešasana ne zamujovi. Z Bogom!

Razgled po keršanskim seetu.

Poslednji čas so na 18 pustotinah mesta Kaloče, na Ogerskim šole napravili, in vsaka ima tudi šolo za rejo sadja. — Z nastopnim šolskim letom se začne dvoje učeniško pripravnišče za hervasko-slavensko kraljestvo, v Zagrebu in Djakovim. — Bandera prvih pesnih bataljonov na Avstrijskim dolijo po vis. ces. ukazu versko elepsavo, namreč, podoba Matere Božje na eni strani. Na drugi strani ostane dvoje glavni e. k. crel. (Cyrill a Met.) — Francoska akademija v Parizu je to leto, kakor „Cyrill a Met.“ piše, Volney-evsko odmeno (premijsko) znanim slavi-stu gosp. dr. Miklošiču na Dunaji za njegove spise o slovanskih narečjih prisodila. — Slovski kmet Jan. Hafiček, ki je ob času cesarjeviga popotovanja po Ogerskim umerl, je svojo dobroserčno ljubezen do Nj. veličanstva s

tem pokazal, de je tudi „gospodu cesarju“ 4 gold. v poslednji volji zročil. — Zlo se govori, de bodo na Pems-kim napravili novo škofijo s škofijskim sedežem v Eger-u. — Po Pems-kim se močno razširjajo naprave šolskih sester; v južnim kraji tega kraljestva izhajajo imenovane sestre iz Parskiga, na severnim pa iz Gradca. Ravno tako vedno več prostora dobivajo sestre boromejke, ki imajo s strežbo in boljšanjem jetnikov opraviti. V Jičinu so prevzele neko imenitno od Wallensteina zidano kartuzo, v katero bodo spravili do 700 nad 10 let obsojenih jetnikov. Te sestre so jet-nikam kakor angeleci in jih z lepim, ponižnim obnašanjem brez števila spreobernejo. Torej so pa tudi močno spoštovane; ko je bila v Pragi njih prednica in začetnica, Terezija Hel-wig, na smertni postelji, so jo obiskali, cesar Ferdinand, cesarica Karolina Avgusta in nadvojvodinja Sofija, in sami kardinal Svarcenberg so ji poslednji blagoslov podelili. Ži-vela in umerla je kakor svetnica. (Tir. Bl.) — Veliko pi-sejo časniki od protestantskiga vesoljniga zbora v Berlinu v zedinjenje in uterjenje Lutrove razpadajoče ve-re; neki protestanski list, „Suddeutsche Warte“ k temu tole pristavlja: „Dosišmalna skušnja priča, de ti zbori niso zbori apostelnov..., teauč de so skorej podobni človeku, kteri svojo hišo, ko že gori, ali na boben gre, se zmalati da.“ — Sv. Oče so se res 5. t. m. v Rim vernili, kakor je bilo napovedano, in so bili z naj večimi slovesnostmi in priserč-nim veseljem sprejeti. Vse je vpilo: „Sveti Oče, blago-slov!“ Pred množicami ljudstva so se zamogli le počasi po mestnih cestah dalje peljati. Podali so se prvič v cerkev sv. Petra opraviti zahvalno molitev, potem pa v Vatikan, ki so ga bili pred 4 meseci zapustili. Zvečer je bilo mesto osvitljeno. Vse sprejemne slovesnosti so bile veličanske. — V Harkovu, na Ruskim, živi kmet, ki šteje 126 let in je že 6 rusovskih vladarjev preživel. — Na Angleškem se med anglikanci zbira močna in oblastna ločina, ki nima nič več in nič manj v svojem namenu, kakor sklenitev s ka-toliško cerkevjo. Deset anglikanskih škofov in nad dva tavežent pridigarjev ali anglikanskih duhovnov že šteje ta ločina. Tako piše „Illustr. Bl.“ — Carjigraški bul-ganski list pripoveduje, de so 23. vel. travna tudi neze-dinjeni greki ali staroverci pervikrat slovesno obhajali v svoji cerkvi spomin ss. Cirila in Metoda. Upajmo po Božjim usmiljenji, de jim bota svetnika sprosila, ta god v svoji prerajeni cerkvi po katoliški šegi obhajati. — Per-zijanski šah ali kralj je razglasil ravnopravnost moha-medanov, kristjanov in judov po vsem kraljestvu, s čimur je kristjanam k vsem očitnim službam pot odperla. — Ame-rikanski škof Odin v Galveston-u se je mesca rož-nika v neki misijon na barki peljal, kar močim veter neko jadriło zverne, ki škofa zadene in v vodo pahne. Dvajset minut je preteklo, prejden so zamogli škofa z verami in drugim orodjem iz vode spraviti, ki se pa vender ni potopil, desiravno ni znal plavati. Bil je ves omagal in kakor mertev, s pomočjo nekiga zdravnika se je vender kmal spet zavedil. Na vprašanje, kako de se je mogel verh vode obderžati, ko ne zna plavati, se je častitljivi vikši pastir v nebo ozel in rekel: „Precej, ko sim z barke padel, sim se Marii v varstvo priporočil, in ona mi je pomagala.“ — Iz Patne ste od precast. škofa Atanaz. Zuber-ja že dve pisni prišli, v kterih je popisovano, kako neusmiljeno pun-tarji delajo, in kako hudo se kristjanam godi. Na sto in sto kristjanov je že neusmiljeno pomorjenih; škofovo stano-vanje in stolna cerkev ste poropani; škof s tovarši in nu-nami so mogli že večkrat od kraja do kraja begati. Mla-densnica in sirotišnica ste razpušeni, ker ni ne živeža ne varnosti. O. Rafaela Schechtl-na, škofoviga tovaraša, ki je bil lani nune v Indijo spremit, so puntarji po vsih kotih iskali, de bi ga umorili, in le kakor s čudežem je odšel njih kervi željnim rokam.